

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 18. Etiam Domine. Fieus simus primi floris, vt mulier hæc.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53012)

humilitate, diuinæ eius offeras voluntati: dicitur cum Christo, calici, quem tibi propinat e-bibendum: *Fiat voluntas tua*. Et cum omnium terribilium, terribilissima sit mors, sacrificium omnium gratissimum, (testatur David) quod sancti Deo litant, illud iudicio, quod animo in-fracto, voluntate Deo consona, illam accepta-runt, ut quid sibi de Dei manu proveniens pre-tiosum. *Pretiosa est in conspectu Domini, mors san-ctorum eius.* O quam magni meriti & coram Deo mors hæc pretiosa, quando vir iustus eam sibi cernens iam imminens, latus exclamat: *Dirupsisti vincula mea, tibi sacrificabo hostiam lau-dis.* Benedictus Dominus Deus meus, qui mihi illam immitis mortem, quæ animæ meæ vincu-la dirumpantur, illa, quælo, ignis sit, quod pec-cata mea & purgentur & eradantur. Idcirco can-tat Ecclesia plalmum hunc in festo Sanctorum Martyrum: erat enim hæc illorum mors sacri-ficium, quod obtulerunt Deo gratissimum, acci-pientes de manu Domini calicem hunc crucia-tuum ac mortis, & Deo litantes, occinebant: *E-tiam Domine.* Hoc ita verum confemus, quod per hanc cum Dei voluntate conformitatem, la-tro ille nebulo erucem murauerit, quæ crimina pledebantur, in altare, quod se Deo sacrificium acceptatissimum & hostiam immolauit: unde

Epist. ad SS. Patres cum Martyribus annuerant. Ita D. Cypriana a. D. August. b. D. Hieron. c. & alij. Quid hoc opus tantum, efficit? Voluntaria acceptatio eius quod necessario & inevitabili-ter sibi accidebat: cruciatum hunc acceptando in poenam suorum scelerum, dicendo: *Nes qui-Domini dam in se: nam digna factis recipimas.* Optabat enim ille, ut poena illa, toto mundi ævo duraret, ut illa pro peccatis suis satisfaceret, & cruci-fixi Christi laudes intonat, eius innocen-tiæ præco, in cuius confirmationem veritatis, probatam hanc mortem accepit patien-ter: *Hic nihil mali fecit.* Est enim (teste D. Chrysoft.) patientia qua Martyres facti. Patientia quæ suos tolit læto cruciatus, illum martyrem conle-travit: & subtiliter expedit D. Augustinus. Quod poena quæ incepta in latrone, finijt in martyre: cum illam enim ferret patienter, ut læto bene meritis, & Christum confiteretur, in coronam veris est martyrij: *Pœna ceperat in latrone, & nouo genere consummatur in mar-tire.* Hæc quoque efficit, & tu martyris: si patientiam serues, & summis laborans an-gustijs, dixeris: *Etiã Domine.* O Domine, quam agis sapienter, illò me tractans mo-dò, dum me superbum laboribus affligis,

reum cædis flagellis, & paupertate punis delin-quentem.

§. 18. Etiam Domine. Ficus simus primi floris, ut mulier hæc.

Hic illud optimè quadrat, quod in sensu litterali Dominus proposuit vati Hiero-nimæ, ut notat D. Hieron. & cenfer illum esse ficum vulgarem, simplicem ac planum. In excessum rapiebatur, fellebatur ad portas tem-pli, cui Deus ostendit duo canistra ficuum. *Ca-lathus vnus ficus bonas habebat nimis, ut solent esse ficus primi temporis, & calathus vnus ficus habebat malas nimis.* Interrogat eum Dominus; propheta quid vides? Respondet: *Ficus bonas, bonas valde, ficus malas, malas valde.* Quid hoc noui Domine, ad portam templi ficum canis-tra? Num forte locus hic fructuum est forum? Hic te vidimus altero die ita mercatum omnem in templo abhorrentem, ut licet oves, boues, ac columbe ea essent animalia, quæ Deo in tem-plo offerbantur, illa tamen expuleris, ac vir-gis cecideris venditores: quæ igitur ratione tu modo hic ficum cophinos exponis? Admira-bile hic venero sacramentum. Iam Deus sta-tuerat populum suum supremis pletere tribu-lationibus, angustijs, captiuitate, flammis, si-ti, fame, qua libus illi ante sepius, per Hiero-niam fuerat comminatus, sæpe numero quo-que & ipse propheta illis nominatim & consul-to periuaserat, ut illis tribulationibus, à Deo nullis, sibi consulerent sapientiores, cum vero nec peccatis abtinerent, nec eorum agerent præ-uitentiam, cerò certius prænoscerent, supplicia se non euaduros, quibus illos Deus ipse iudex pleteret: quocirca patienter ac humiliter illa sustinerent, iustam agnoscens erimum suorum poenam, imò sceleribus multo suis in-feriorum. Talibus eos rationibus, ac moniti-onibus sapius vates Hieremias exhortabatur, vs-patet ex multis capitibus à vigesimo & ultra. Ostendit Vati suo Deus discrimen, inter vnum & alterum: erant enim aliqui sicut ficus bonæ, bonæ valde: *Vt solent esse ficus primi tem-poris.*

Erant autem hi, qui propheta consilij obse-quentes, qui labores, qui plagas à Deo missas aduertentes, qui dum se captiuos in Babyloniam ductos lamentantur, dum se fame, siti, alijsque procellis ceerunt agnatos, patientes & ani-mo iustro hæc omnia perferrent, & cum

Chananea Deo faterentur. *Etiā Dominus. O Dominus: Iustus es Domine, & rectum iudicium tuum, nobis, tot crimidum confijs, tot teis peccatorum. Rectum, & irreprehensibile iudicium tuum: cum enim nostras culpas non castigamus, eaque tu ipse castiges, ut penitentiam à te nobis impostam amplectimur, disciplinam osculamur, manum hæc omnia nobis facientem adoramus. Talis laudatur Rex Ieconias, & eius curiæ nobiles, cuiusque conceptiui, qui tracti in seruitutem tota mentis submissione hoc Dei flagellum acceptarunt, dicentes: Iustus es Domine, & rectum iudicium tuum. Illi, inquit Dominus, sunt mihi, ut ficus primi temporis. Verba sunt hæc abscondita.*

*Psal. 118.
137.*

*Mich. 6.7.
1.*

*Ose. 6.9.
10.*

Proverbium erat Domini frequens in ore suorum prophetarum: *Præcoquas ficus desideravit anima mea.* Hæc metaphora signabat Sanctos suos, qui à primis incannabilis Deo serueverunt, & toto corde se illi seruos consignarunt fideles; ut Abraham, Isaac, & Iacob. Hoc quoque dixit per Oseam prophetam: *Quasi prima poma ficulnea in cacumine eius vidi patres eorum.* Ficus primi temporis, dulces, melle manantes, peccatis durissimis exolles. Significare voluit Hieremias, quod illi grauiores peccatores, qui à Deo puniri, supplicium patienter suscipiunt, & necessarium faciunt voluntarium, qui in spiritu humilitatis, & animo contrito Deo se subiciunt reos, Deo sint maxime grati, ut sepius Sanctis æquiualeant eminentioribus, qui tæta nunquam scelera commiserunt: velut Daniel Deo subditus, acceptans voluntariè à Deo missam aduersitatem. Ionas alter, in profundum maris pelagus relegatus, ad ceteri ventrem captiuus damnatus: latro probrosus stipite pendulus, ut ante diximus. Ipse rex Ioachim, cæterique eiusdem captiuitatis confortes: illi, inquit Deus, mihi sapiunt: *ut ficus primi temporis, ut ficus bonæ, bonæ valde, peccatores, qui tribulationibus à me missis humiliantur, mihi subduntur, aperiunt oculos, & se grauioribus peccatis esse fatentur obnoxios: quos ad culpam suam disponunt indulgentiam, ut super illos mea effundam dona misericordiarum: supplicia hæc, calamitates hæc, fames, angustia, cuncta hæc illis in maximum cedent emolumentum: Hæc dixit Dominus Deus Israel. Sicut ficus hæc bonæ, sic cognoscam transmigrationem Iuda, quam emisi de loco illo, in terram Chaldaorum, in bonum, & ponam oculos meos super eos ad placandum, & reducam eos in terram suam, & edificabo eis &c. & dabo eis cor,*

Hier. 24.

ut sciant me, & erunt mihi in populum, & ego ero eis in Deum; quia reuertentur ad me in toto corde suo.

Diuina planè verba, quæ modum docent, quò missas à Deo suscipiamus tribulationes, aduersitates, flagella, quibus incessantur cadimur: ei scilicet cor nostrum subijcientes, oculos aperientes, per diuinam eius gratiam, & ex toto corde nos ad Deum conuertentes. Alij vero calamitates illas impatienter recipientes, refractarii, queruli Deo recalcitrantes, & cum Deum iudicarent ut durum iniquumque populi sui percussorem, eius se nolent flagellis subdere, nec illa recipere cum humilitate penitentes. Talis increpatnr. Rex Sede: has superbus, perituros, crudelis, Deo refractarius, qui prophetam Hieremiam hæc sibi de ore Dei mirantem vinctulis constrinxit fædoque caeteri mancipauit occidendum. Tales & aulici, & confederati arguuntur, illi ut ficus malæ, malæ legis, malæ generationis, his tribulationibus computruerunt, vermibus, blasphemijs, calumnijs, impatientia, leaerunt: *Sicut ficus pessima, qua comedi non possunt, eo quod sint mala: hæc dicit Dominus, sic dabo Sedeciam Regem Iuda, & principes eius, & reliquos de Hierusalem, & dabo, eos in vexationem. Sic & misiam in eos gaudium &c.* Parcat tibi Deus, ne talis sis, ne dum te virgus cædit peccatorum, recalcitres, obmurimores ingratus, & quæ tibi date deberent aniam à peccatis abstinenti, ne causa sint committendi grauiora. Ficus bona Chananea, ficus Dei palato sapidissima, quæ ut de manu eius hanc suscipit calamitatem, illà se Deo voluntariè subdit, *Etiā Domine.* Quocirca illam credentium patri comparat Abrahamo: illam magnæ fidei compellat mulierem: *ut solent esse ficus primi temporis.*

§. 19, Magna est fides tua. Videtur fidem hanc præferre fidei Abrahæ: Talis fides a Deo obtinet, etiam illud, quod ipse dixerat, non esse bonum hoc facere.

O Mulier magna est fides tua: sicut tibi sicut, 50. 1. Indubium erat, quòd tale conserueretur. *Uacet.* Qui, ut hæc mulier, 1. Quis rogaret: iam enim dixerat Christus: *Qui se humiliat exaltabitur.* D Bernardus expendit hæc verba, & præclarum edit tractatum de humilitate & humiliatione. Non dixit Christus: qui sicut, fuerit